

[Aksel Møller.]

Dette Forsvar, som rimeligvis kan tages som et Mønster for de utallige Forsvarstaler, der føres i disse Dage, er alt for tyndt til, at det kan bevare Hr. Boldsen som Direktør for den store Virksomhed, som bygger alene, praktisk talt, paa offentlig Støtte og Bevaagenhed. Det er i sig selv forunderligt, at Hr. Boldsen ikke vidste, at Dr. Popp Madsen og Dommer Junior, der var de ledende Medlemmer i „National Studentaktion“, var Nazister. Hr. Boldsen — det gælder i og for sig ogsaa mange andre i lignende Stillinger — indtog en saa høj Placering i vort Samfund, at han maatte være pligtig at vide, hvis Møder han kastede Glans over, og hvilke Organisationer han støttede. I alt Fald er det givet, at hans Nærværelse ved denne Naziorganisations Møder og hans velvillige Bidrag til den har medvirket til at give disse Landsfædrene en fuldstændig fejlagtig Forestilling om deres egen Betydning og Vurdering i det danske Folk. At Bidraget kun var beskedent, er for saa vidt kun væsentligt, som han derved falder uden for det Ændringsforslag, som Folketingsudvalget har forelagt i Dag, fordi det forudsætter, at Bidraget har været væsentligt; men det er maaske ogsaa et Spørgsmaal, om Bidrag skal ses i Forhold til Giverens Evne eller til Modtagerens Trang til den Hjælp, det betød for Modtageren.

Men uanset Beløbets Størrelse er det værd at minde om, at der i disse Dage sker det paa Kontorer og Arbejdspladser, at Kolleger tvinger Mænd bort fra deres Arbejde, Mænd, hvis Forseelse i mange Tilfælde har bestaaet i, at de højrøstet har sympatiseret med den nazistiske Politik eller betalt et Aarskontingent til en saadan Forening. De kan heller ikke straffes efter Straffeloven, saadan som den er affattet, men de er straffet i Kraft af dette, at ingen Kammerater vil arbejde sammen med dem. Men Direktør Boldsen er saa højt placeret, at han ingen Kolleger har, som kan give ham det Raad at trække sig tilbage fra sin iøjnefaldende Placering. Maaske finder han heller ingen Anledning til det; han har jo ment, at han straks trak sig ud af det, da han opdagede, at det drejede sig om en nazistisk Organisation.

Paa Direktør Boldsens Kontor var indtil Tiden efter Stalingrad Stabsgruppeleder K. V. Brun, Frits Clausens økonomiske Raadgiver, ansat, og paa Boldsens Kontor sad en Mand med Guldemblemet i Egeløv og alt, hvad Frits Clausen udstyrede sine mest betroede Mænd med, som Privat-

sekretær for Direktør Boldsen, der gik ud og ind i hans private Kontor. Men de faldt altsaa ogsaa, de blev afskediget. Det er dog ikke muligt at sige, at de først blev det, efter at det var gaaet op for Direktør Boldsen, at de var Nationalsocialister. Han vidste, at de var Nationalsocialister paa fremtrædende Plads, da de blev ansat i Københavns almindelige Boligselskabs øverste Administration.

Maaske finder Direktør Boldsen heller ikke Anledning til at trække sig tilbage, fordi han kan paaberaabe sig dette, at han maatte støtte den forhenværende Udenrigsministers Bestræbelser for at tilvejebringe et godt Forhold til Okkupanten. Med en Vending hentet fra den højtærede nuværende Udenrigsminister kunde man sige: Hvor havde vi egentlig været henne i dette Land, om alt, hvad der havde Navn og Indflydelse i Danmark, havde gjort Direktør Boldsen Følgeskab? Hvorledes havde Danmarks Stilling været, om de havde heddet Boldsen alle sammen?

Der er for mig ingen Tvivl. Inden det Lovforslag vedtages, som vi her behandler, og som skal straffe saaledes, som det er fastsat i dets Strafferammer, maa det siges, at det er ikke fuldkommen udtømmende. Der er Personer, som ikke længere kan indtage de Pladser i Samfundet, som de hidtil har haft. Jeg tror ikke, at Direktør Boldsen vil forstaa det. Jeg tror, at han forsvarer sig med, at han har givet betydelige Pengebidrag til Arbejdsopgaver inden for Modstandsbevægelsen, og at han derfor bør frifindes i Menneskers Øjne. Det kan, som jeg allerede har sagt, ikke være rigtigt.

Jeg kan udmærket vel tænke mig, hvor vanskeligt det maa have været for Modstandsbevægelsen i den illegale Tid at identificere de Penge, den modtog. De er sikkert gaaet gennem mange Mellemlid, for at Gestapo ikke skulde finde en let Vej frem fra Giveren til det Arbejde, der skulde udføres. Men det vil være urimeligt at anerkende, at de kunde modtages som Afladspenge, og jeg tror, det vil være det rigtigste, at det bliver sagt herfra saa stærkt som muligt: Pengegaver har ikke kunnet helbrede for „kolde Fødder“.

Nu har vi vist alle sammen lagt Mærke til et andet Tilfælde, som har været nævnt i Aviserne, og som har været nævnt paa en saadan Maade, at det giver Anledning til, at en forkert Opfattelse breder sig. Jeg ved ikke, hvem der har Ansvaret for den Arrestation, jeg tænker paa, og heller ikke, hvem der har Ansvaret for Løsladelsen. Men naar man kunde læse, at en af Brødrene